XXVIII. évf. 3. szám 2016. május-június

MARANA THA

Komm Herr Jesus .....Come Lord Jesus .....Jöjj el, Uram Jézus

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

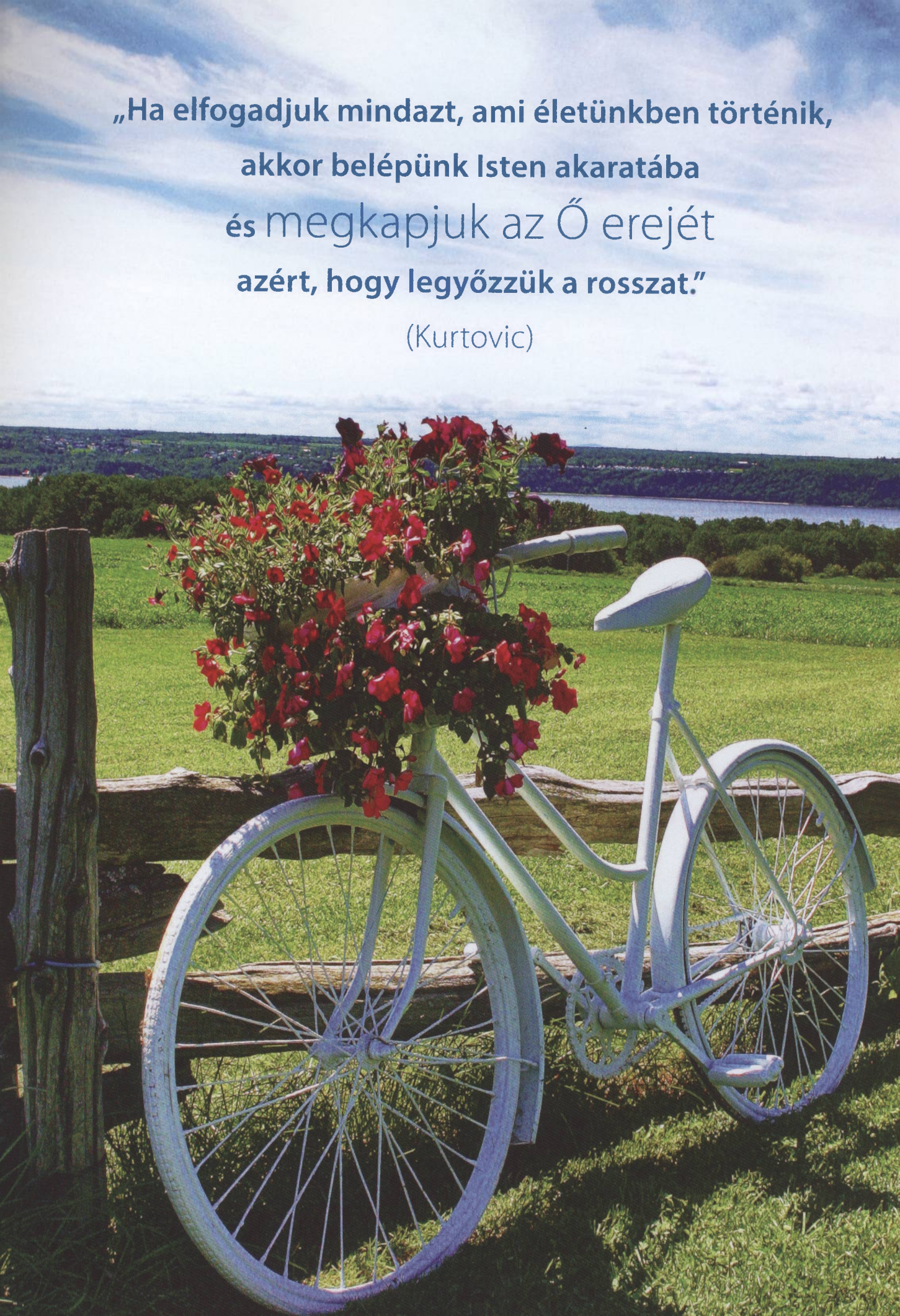

Kurtovic: Keressük Isten akaratát!

A Lélek gyümölcsei…

K. Rahner: *Ima a Szentlélekhez*

„Ha elfogadjuk mindazt, ami életünkben történik,
akkor belépünk Isten akaratába
és megkapjuk az Ő erejét
azért, hogy legyőzzük a rosszat."

(Kurtovic)

Jöjj Szentlélek, újítsd meg szívünket!

Pelbárt ferences atya írja a Szentlélek jöveteléről: *„Vedd észre Isten ajándékát, aki nemcsak kívülről leheli beléd szeretetét, hanem belép a lelkünkbe és önmagába alakítja."* – Ugye nagy dolog lenne, ha Isten elküldené hozzád angyalát – mint Máriához –, hogy segítsen megvalósítani az Ő akaratát? De csodálatosabb, hogy a Szentlélek által Ő maga jön hozzád, hogy újjáteremtse szívedet és örökre megdicsőítse!. Nem kaphat az ember nagyobb kitüntetést, mint ezt. Nincs nagyobb kiváltság, mint az, hogy a Szentlélek által Jézus bennünk lakjon. Ha igazán fölismernénk ennek nagyságát, egész életünkben szüntelenül hálát adnánk ezért az ajándékért, sőt... Sőt minden erőnkkel vigyáznunk kellene, hogy semmi meg ne rontsa ezt az ajándékot. Mindent meg kellene tennünk, hogy növekedjünk a Lélekben, és az Ő vezetése szerint éljünk. Mit ad nekünk a Szentlélek?

❶ *Lelki erőt*

Jeruzsálemben az emberek mire figyeltek fel az első pünkösd alkalmával? Arra, hogy az apostolok szinte megrészegültek az örömtől. Szerették volna ők is átélni, amit az apostolok a Szentlélektől kaptak. Miután megbánták bűneiket, a Lélek kiáradt rájuk is. Leírhatatlan volt a boldogságuk. – Szomorú, önpusztító világban élünk. A kevés jót, ami itt-ott megcsillan az emberek szívében, lerombolja a sok gyűlölet, elutasítás, szeretetlen magatartás. Sok ember nem tud hova fordulni, mert a hite megfogyatkozott, vagy teljesen elhalt. Nagy szüksége van a mai világnak a Szentlélek adta örömre. De ez csak akkor születik meg benne, ha úgy, mint a jeruzsálemiek, először felismerik, és őszintén megbánják bűneiket. – A Szentlélek nem személyválogató. Mindenkihez szívesen eljön, aki vágyakozik utána. Mindenkinek be akarja tölteni a szívét örömmel és békével.

❷ *A szeretetben való szolgálatot*

A Korinthusi levélben Pál apostol a karizmákról ír. Azokról a lelki adományokról, melyek által felépíthetjük az Egyházat, Krisztus misztikus testét. Urunk, Jézus, három éven át gyógyította és szabadította az embereket, miközben hirdette az evangéliumot. Ez az Egyház ősképe. Az a küldetése, hogy az evangélium hirdetése mellett gyógyítsa a betegeket, szabadítsa a gonosztól megszállottakat. Ebben a szemléletben válnak érthetővé a karizmák. Ezeken keresztül lehet segíteni az embereket arra, hogy ráébredjenek Isten jelenlétére és szeretetére. Mert aki Jézus nevének segítségül hívására meggyógyul, az dicsérni fogja Őt egész életében. A Lélek adományait nem azért kapjuk, hogy dicsekedjünk velük, hanem hogy szolgáljuk testvéreink üdvösségét. Az ősegyházban azt látjuk, hogy egyszerű emberek kapták meg a feltűnő karizmákat: halászok, iparosok, földművesek, pásztorok. Erősek voltak a hitben és a Szentlélek iránti bizalomban. Nagy szükség lenne ma is arra, hogy minden katolikus keresztény szolgálja az Egyház megújítását a neki adott karizmákon keresztül. Sok ember elveszítette a hitét és életének célját. Belső félelmek, betegségek terhelik meg a lelküket. Akinek van gyógyító, vigasztaló, prófétai karizmája, merje használni Isten nagyobb dicsőségére.

❸ *A Szentlélek új látást ad*

Jézus azt is mondta a Szentlélekről: *„eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek."* Milyen ismeretről van itt szó? Isten ismeretéről, de önmagunk, sőt a világ helyes ismeretéről is! Mert ha nem ismerjük önmagunkat, nem ismerjük azt, hogy mi életünk célja; ha nem ismerjük Isten szeretetét, akkor káoszba süllyed körülöttünk minden. – A Szentlélek által ismerjük fel, hogy Isten jobban szeret, mint a legjobb édesapa, közelebb van hozzánk, mint a legjobb barát. A Szentlélek mutatja meg, hogy mi az Úr akarata életünk számára. – A Szentlélek mutatja meg önmagunk igazi képét: hogy minden gyengeségünk ellenére, Isten szeretett gyermekei vagyunk és meghívottak a végtelen boldogságra. A Lélek mutatja meg, hogy mi a „jó" és Ő ad erőt, hogy azt megtegyük életünk folyamán Isten dicsőségére.

Katona István főszerkesztő

A szeretet tüzét hordozva

Ligy Payyappilly nővér Indiából

„Azért jöttem, hogy tüzet bocsássak a földre, és mennyire szeretném, ha már lángolna!” (Lk 12,49)

II/2. rész

Ismerjük meg Jézust

„Kinek tartanak engem a magyarok?” – tolmácsolta Jézus kérdését a nővér. Mit fogsz erre felelni? Tudjuk az apostolok válaszát a Bibliából, de te mit válaszolnál? Ki Jézus a magyaroknak? Az apostoli időben Jézust prófétának nevezték, de a mai ember gondolkozik-e egyáltalán Jézusról? Neki fontos a válasz ma is. Most téged kérdez: „Ki vagyok én neked?” Ismered Jézust? Nem azt, amit Róla mondtak neked, vagy amit olvastál róla, hanem Őt ismered-e? Tudni Jézusról és ismerni Őt, nagy különbség. Jézusnak fontos, hogy legyen veled kapcsolata.

Péter felismerte: „Te vagy az élő Isten.” Ezután Jézus elmondta neki, hogy ő pedig a Kőszikla. Ebben egy nagy kinyilatkoztatás van elrejtve. Amikor Péter felismerte Jézust, akkor meglátta, hogy ki Ő. Sokszor mi magunkat se ismerjük, nem tudjuk kik vagyunk. Itt kezdődik a depresszió. Rohanunk a pszichológushoz, hogy segítsen megismerni magunkat, de igazán csak egy dologra lenne szükségünk, Jézust megismerni!

Ha nem érted ki vagy, miért és hogyan reagálsz a dolgokra, milyen a karaktered, akkor előbb Jézust ismerd meg, mert utána Jézus kinyilatkoztatja neked, hogy ki vagy te, ahogy Péternek is megmondta, miután ő felismerte benne a Teremtőt.

Péter úgy tudta, hogy ő halász, Jézus pedig Kősziklának nevezte. Meglehet, hogy te és a környezeted háziasszonynak ismer, de csak Jézus tudja kinyilatkoztatni neked, mi a küldetésed, ki is vagy te!” Ekkor a nővér kérte a Szentlelket, hogy segítsen felismerni Őt, hogy kinyithassuk a szívünket, befogadhassuk és megismerhessük Őt.

János apostol megírta, hogy őt Jézus különösen szerette. Mit kell tenni ahhoz, hogy a Jóisten különösen szeressen? A válasz egyszerű: nektek előbb különösen kell szeretnetek Őt! Nem probléma, ha nem hall napi 20 imádságot tőletek, a probléma a szívben van.

Nézzük meg mennyire szeretjük őt! Ki az, aki az életében Istent szereti a legjobban? Napi 24 órából mennyit adsz neki? Ha csak 10%-ban szeretnéd őt, adnál neki 2 óra 40 percet naponta. Valljuk be, mi emberek a hasunkat szeretjük a legjobban. Több órán keresztül élelmiszert vásárolunk, majd több órán át készítjük el az ételt. Sokaknak még heti egy órája sincs, hogy misére menjen. Mekkora áldozatot tudtok érte megtenni? Mennyit tudtok várni Rá?

Ábrahám jó példával jár előttünk. A gyermekáldás ígéretére 25 évet kellett várnia. Mikor végre megszületett Izsák, Ábrahám 105 éves volt. Addigra olyanná érett a szíve hogy nagyon mélyen tudta szeretni a fiát és Istent. Amikor Isten ezt az egyetlent elkérte tőle, nem kételkedett már az Ő szent akaratában. Nem kérdezte meg, MIÉRT? Azonnal fogta magát és elindultak. Izsák viszont nagy kérdést tett fel: hol az áldozat az áldozati eszközökhöz? Ábrahám így válaszolt: az áldozatot az Isten adja. 2000 év múltával Isten megadta Jézusban. A válasz tehát a Karácsony. Ábrahám kész lett volna Izsák feláldozására, de Isten nem vette el tőle, hanem a sajátját adta. Jézus pedig kész volt az áldozatra. Mi nem tudjuk elképzelni, hogy az Alkotó hogyan válhat Teremtménnyé. A mi elménk nem tudja felfogni az Ő szeretetét. Mi 1-2 évi várakozás után elkeseredünk, pedig Istennek megvan a saját ideje. Mi sokszor kapkodunk, megbánjuk tetteinket. Sokszor nem értjük Isten várakoztatását és türelmetlenkedünk, pedig csak rá kellene bíznunk magunkat. Látható, hogy Ábrahám életében a várakozásnak is óriási értéke, személyiségformáló ereje volt.

Bozsó Ildikót nagyon megérintették ezek a gondolatok: *„Szombat délelőtt tudtam elmenni a lelkigyakorlatra, elég nehezen hagyva itt a családot, a feladatokat így Karácsony előtt.*

Jó volt a Szentlélekre bízni, hogy az indiai nővér ukránra fordított gondolatait – amiket aztán Anika az ő saját kárpátaljai magyarságával tolmácsol ne-

künk –, hogyan ülteti belém. Extra ajándék volt ez: mindenkiben pont az születhet meg, amilyen szinonimát talál saját gondolatai között ugyanarra a – gyakorlatilag három fordításon átment – mondanivalóra.

Délben, otthon a családi nyüzsgésbe csöppentem vissza. Nem esett jól, kellett volna a csend az előző órák feldolgozásához. A kérdésre, hogy „ki az, aki mindennél jobban szereti Istent?" – nem tettem fel a kezem. Szeretném és próbálom, de ennyi. Még csak nem is próbálom mindig. Ahogy ezzel szembesültem, szomorúság fogott el. Itthon elmeséltem a családnak. A gyerekek is meglepődtek rajtam.

– Látjátok, nagyon sok időt nem Istennel töltök, hanem a mindennapi dolgokkal, és a nővér is mondta, hogy a hasunkat szeretjük a legjobban – mondtam. Meg ugye velük is nagyon sokat vagyok, mert Istentől ajándékba kaptam őket, hogy megmutassa, milyen nagyon szeret Ő engem. Ekkor felkaptam az éppen kéznél levő 7 éves Misimet, megforgattam, és jól megpuszilgattam. Misi eltolt magától, nagy komolyan rám nézett, és azt mondta: – Anya! Ha minket nagyon szeretsz, akkor szereted bennünk Jézust is, és akkor mégis Istent szereted legjobban a világon! - Hála érte, hogy legalább egy bölcs ember van a családban."

Ligy nővér így folytatta: én érzem, hogy a Jóisten nagyon szeret, mindent megad, amit kérek. Például egyszer sok gyümölcsöt és burgonyát ültettünk Pósaházán. Akkor csak ketten voltunk a házban. Kapáltunk, majd ott vártak még az idősek otthona lakói és a velük való esti feladatok. Fizikailag alig maradt erőnk. Tudtuk, hogy még később locsolnunk is kell. A másik nővér egy teázást javasolt. Én a teraszon maradtam, míg a tea készült. Akkor ott beszélgettem az Úrral és kértem, hogy legalább az öntözést végezze el helyettünk. Meg is adta, eleredt az eső. Mi ezt egy normális nyári zápornak tudtuk be. Megköszöntük Istennek, hogy az öntözés terhe alól felszabadított. Ekkor jött a kertészünk, hogy levágja a füvet. Megállt és azt mondta: ilyet én először látok az életemben! Nem értettük, mi a különös, hogy teát iszunk, vagy hogy esik az eső? Erre azt felelte: a ház előtt nem esik, csak itt a veteményes felett. Mi, hívő apácák letettük a teáinkat és sietve a ház elé mentünk megnézni a csodát!!!

Másnap a felesége, aki nálunk a konyhán dolgozik, elmesélte milyen megdöbbenve ért haza a férje. Elújságolta neki, amit a kertben látott és emiatt már hiszi hogy van Isten, mert az egész faluban nem volt eső, csak nálunk a hátsó kertben. Ezután a kertész úgy érezte, meg kell változtatnia az életét. – „Mit tegyek? – kérdezte. Eddig hitetlenül éltem, de ezek után már nem maradhatok így." A szentgyónást javasoltam neki. Ma már az egész családjuk hívő életet él!

Ez a kis nyári zápor a krumpliföldünk felett nemcsak értünk és a krumpliért hullott. Három tonna krumplit tudtunk leszedni egy kicsi kis területről. A nővéreim azóta figyelmeztetnek, hogy ne mondjunk ki akármit, mert esetleg meghallgattatik!!!

Ha mi ráhagyatkozunk a Jóistenre, akkor ő tudja, hogy mit kell tenni az életünkben, hogy nekünk jó legyen. Ha beteg vagy, az Úristen tudja, hogy miért. Nekünk meg kellene szabadulnunk egy szótól, mert anélkül nagyon könnyű lenne élnünk. Ez a szó a „MIÉRT?" Ha mi rábízzuk magunkat, akkor ezt a kérdést nem kell feltennünk. 10 évvel később értettem meg, hogy annakidején miért lettem beteg. Most Ukrajnában sokan örülnek, hogy halálos beteg voltam!!! Sőt édesapám és a családom is, és én magam is. A betegségem által nagyon sokat kaptam, például az ukrán nyelv tudását, ingyen. Ezt nem kellett megtanulnom. A mi betegségünk és szenvedésünk nem katasztrófa és nem Isten büntetése. A legtöbbet Ő szenvedett, s az Ő szenvedése által mi megszabadultunk és áldást kaptunk. Ugyanígy a mi szenvedésünk által valaki más kap áldást. El tudjátok-e fogadni azt a gondolatot, hogy a szenvedésnek örülni kell?

Kicsinek lenni

Ligy nővér beszéde csodálatosan volt felépítve az advent szereplői köré, holott a nővér a tanúságtétele előtt bevallotta, hogy egyszerűen csak rábízta a Szentlélekre, mit hoz elő belőle. Többször is szó esett Máriáról, mint az engedelmesség és bizalom példaképéről. József által bemutatta a helyes imaéletet. Valamint a szamár is előkerült, aki mindenkor teszi a dolgát, nem kérdezi a miérteket, de örömmel hordozza Jézust!

Virágvasárnapon a szamár azt hitte, hogy mindenki őt ünnepli, azt hitte miatta dobják elé a virágokat és pálmaágakat. A teher ellenére felemelt fejjel járt. Végre Valakinek érezhette magát. Következő héten, nagypénteken is várta az éljenzést, de csak köveket dobáltak rá. A szamár elfelejtette, hogy előzőleg Jézus ült rajta. Legyünk szamarak és hordozzuk Jézust, mert akkor úgy fognak ünnepelni minket, mint Virágvasárnapon. Ha nem hordozzuk Őt, köveket kapunk. A Karácsony ezt üzeni: örülj amikor téged kicsivé tesznek, örülj, amikor nehéz neked.

Nekünk örülnünk kell, erre vagyunk elhívva! – hangoztatta Ligy nővér. Lehet örülni annak, hogy élsz, hogy tudsz járni, hogy hallasz, hogy ké-

pes vagy dolgozni, gondolkodni, azért mert te még élsz, mert nem vagy beteg! Örülhetsz, hogy van családod, gyermekeid, unokáid. Sok minden van, aminek örülhetsz. Mindig hajlamosak vagyunk azon sopánkodni mink nincs, mi mindenünk fáj. Meg kell tudnunk meglátni a gazdagságunkat! És azért hálát kell adni! Meg kell köszönnünk mindazt a jót, ami körülvesz minket, mert semmi sem automatikus, mindent Isten ajándékozott nekünk – mindig keressük meg, miért tudunk hálát adni!

Nálunk, Indiában a leghidegebb idő a +20 fok. Itt mínusz 20 fok is előfordul és én nem tudtam az értelmemmel felfogni, hogy ha itt süt a nap, miért van hideg? Egy téli napon, amikor kisütött a nap, kabát nélkül kirohantam a házból, és dermesztő volt a fagyos levegő. Rájöttem, hogy a probléma nem a Napban keresendő, mert a Nap nem figyeli a mínuszokat, az süt így is. Viszont a két égitest között ott van a levegő, ami nem engedi a meleget eljutni ilyenkor. Ehhez hasonlít Isten szeretete, ami ugyanúgy folytonosan melegséget áraszt, mint a Nap. Ha nem érzem, akkor elveszítettem a szeretetét, valami közénk állt, mint a hideg levegő.

Ha nem érzitek Isten szeretetét, le kell venni azt a ruhát, amit a bűn rejtegetése miatt magunkra öltöttünk, a szégyen ruháját. Minden, amit Isten nem áld meg az életünkben, az bűn. Nekünk vigyáznunk kell a szemünkre, mert sokat vétkezünk általa. A másik legveszélyesebb testrész a nyelvünk. A szem lát, a nyelv cselekszik. Ezek által követték el az első bűnt is: a szem kívánsága, a nyelv utasítása, hogy egyenek a tiltott gyümölcsből. Ehelyett legyen időtök Istenre, ne csak kérni, hanem felismerni, hogy Ő mit akar tőletek, és ha készen vagytok az Ő akaratára, akkor mindenetek meglesz.

Mindig azon gondolkoztam, hogy miért volt ez a nagy betegségem? Lassan ráeszméltem, hogy túl sokat tevékenykedtem és már attól se hallottam Isten akaratát. A betegség ágyhoz kötött és buzgó Istenkeresésre kényszerített. Így végül meghallhattam Őt, amikor a tevékenységek nem foglaltak le. Meglátam, hogy olyan voltam, mint Jónás, aki nem akarta megtenni Isten akaratát, ezért Isten más úton kényszerítette rá.

Hogyan lehet felismerni Isten akaratát?

Jézustól is kérdezték *„Mit tegyek, hogy teljesítsem Isten akaratát? – Higgyetek abban, akit Ő küldött."* (Jn 6) Tehát beteljesíteni az Ő akaratát, az a Jézus Krisztusban való hitet jelenti. De ez így nem elégséges. Hogy tud hinni az ember, ha nem ismeri Őt? Hogy lehet Őt megismerni?

Mi a Bibliából tudhatjuk meg, hogyan éljünk. A Biblia egy tiszta tükör, amelyben megláthatjuk tökéletlenségeinket. Minden betegség és nyomorúság a bűnök miatt van. Vagy a mi bűneink miatt, vagy az őseink bűnei miatt. Ezért rendkívül fontos a Szentgyónás. Egyedül Isten a jó, mindenki más vétkezik, még ha nem is szándékosan, tehát nekünk szükségünk van a bűneink meggyónására.

Jézus mesélt az embereknek az Élő Kenyérről. Mi tudjuk, hogy ez az Eucharisztia. Mária a Szentlélek által befogadta Jézust és egész életén át hordozta Őt. Mi mindennap magunkhoz vehetjük Jézust, de sokan a szentáldozás után elfelejtkeznek róla, úgy veszik magukhoz, mint a reggelit. A Jézus Krisztusban való hit nem azt jelenti, hogy tudomásom van arról, hogy az Oltáriszentségben Jézus van jelen, hanem meg kell engednünk neki, hogy bennünk éljen. Ha nem engedjük meg neki, akkor Ő minden nap meghal bennünk.

Képzeld ezt el egy emberi példán keresztül: ha mi vendégeket fogadunk, akkor oda kell szánnunk rájuk a figyelmünket, nem hagyhatjuk őket magukra, nem tehetjük tovább a saját dolgainkat. Ugyanígy van a Szentáldozással is. Amikor áldozunk, kinyitjuk az ajtót Jézusnak. Ő a mi vendégünk lesz, nem szabad elfelejtkezni róla. Ő azt mondja „minden nap veled vagyok." Fontos a Szentáldozás, hogy Ő velünk lehessen. Vannak, akik elmennek a misére, de nem áldoznak. Ez olyan mintha a vendégeink nem fogadnák el az ételeket, amiket nagy gonddal készítettünk. A Szentmisében Jézus nem ételeket készített nekünk, hanem emberré lett, elfogadta a legnagyobb szegénységet és szenvedést. Alázatos volt, szembesült gyűlölőivel, akiknek előzőleg segített. Azért halt meg hogy eljöhessen hozzánk az Oltáriszentségben… és egyesek ezt nem akarják befogadni. Én nagyon szigorúan nézek azokra, akik nem áldoznak és kérdőre vonom őket a mise után, mert azt gondolom, ez a legnagyobb sértés a világon. Ha a megmaradt ostyákat az atya visszateszi a tabernákulumba, szinte hallom az Úr kiáltását: „még mit tegyek értetek?" Jézus velünk akar lenni, de mi nem hagyjuk. Az Oltáriszentség gyógyított meg engem a betegágyon. Ezért nehezen viselem, ha valaki nem áldozik.

Egyszer Kijevben megismerkedtem két hitetlen lánnyal. Amikor az Oltáriszentségről beszéltem nekik, azt mondták, hogy ezt ők nem tudják elfogadni. De én szeretem a kihívásokat és ígértem nekik egy csodát, amiben megláthatják Jézust az Oltári-

szentségben. Akkoriban volt a nyelvemen egy ciszta, amit semmilyen orvos nem tudott meggyógyítani. Ezt megmutattam nekik. Áldozáskor azt mondtam az Úrnak: te most az én nyelvemen vagy, meg tudod gyógyítani a cisztát, te ezt el tudod venni, mert te ott vagy. Ha nem gyógyítasz meg, nem én leszek szégyenben a lányok előtt, hanem te, amikor megmutatom nekik a nyelvemet a mise után. És ha nem tűnik el a ciszta, akkor el fogsz veszíteni két lelket. Megtörtént a csoda: a lányok látták, hogy eltűnt a ciszta az áldozás után. Ők ezen a csodán keresztül hitre jutottak és megkeresztelkedtek. Én sokszor kockáztatok. Az életem tele van hasonló szituációkkal.

Egyszer elromlott az autónk. De nem volt pénzünk a javításra, ennek ellenére elvittük a szervízbe. Reggel áldoztam és azt mondtam az Úrnak: nekem nem kell az autó, az evangelizációhoz kell, amit Érted teszünk. Azután tettük a dolgunkat, én a betegekért imádkoztam. Bíztam abban, hogy az Úr gondoskodik a javításhoz szükséges anyagiakról. Reméltem, hogy valamelyik beteg hoz egy kis adományt. Így is volt, egy asszonytól kaptam egy borítékot. Kinyitottam és elkezdtem számolni: pontosan annyi volt benne, amennyi az autó javítására kellett, 1500 hrivnya.

Egy másik alkalommal a nővéreink almát és csokit szerettek volna enni. Mondtam nekik, hogy nekem nincs pénzem, de kérjük Jézust, hogy hozzon nekünk. Imádkoztunk, kértünk almát és 4 nővérünk számára csokoládét. Nemsokára becsöngetett egy ember egy kosár almával és 4 tábla finom svájci csokival.

A jogosítványomat oroszul szereztem, de amikor ezt megszereztem, nem értettem az orosz nyelvet. Elolvasni se tudtam a kérdéseket a számítógépes teszten. Hasonlóan az eddigiekhez, Jézushoz fordultam, hisz őmiatta kellett a vizsga, hogy az evangelizációs alkalmakra eljussunk más városokba. Kérdésről kérdésre Jézustól kérdeztem a válaszokat A, B vagy C? Megkaptam a jogosítványt.

Jézus szeret engem, mert bárány vagyok és szamár. Az erős lovaknak nem kell Jézus. Az Úr azoknak segít, akik kicsinek és szükségben lévőnek érzik magukat. Én mindig szamár akarok lenni, ezért nekem mindig segít. Mindig vele beszélgetek, mindig őt kérdezem, hogy mit kell tennem, mit kell mondanom, hiszem, hogy Ő énbennem soha nem hal meg!

Egyszer, március 8-án, Nők napján időseink számára gyógyszertárba siettem autóval. Otthon felejtettem a jogosítványt és az irataimat. Megállított a rendőr. Ekkor is Jézushoz fordultam: először is bocsánatot kértem a feledékenységért és felhívtam az Úr figyelmét, hogy Ő kerül szégyenbe, ha egy apácát megbüntetnek. Leleményességet kértem tőle, így amikor lehúztam az ablakot, vidáman megkérdeztem a rendőröktől, hogy „ugye azért állítottak meg hogy Nők napja alkalmából felköszöntsenek?" Ezzel elterelve a figyelmüket, ők felköszöntöttek, én pedig gyorsan felhúztam az ablakot és elhajtottam. Így van ez, ha mi mindenben Jézushoz fordulunk: a hibáinkat is megvédi, mint amikor a tanítványok a kalászokból ettek.

Én ritkán kérek Tőle, de sokszor emlékeztetem arra, hogy az Ő felesége vagyok, és neki gondoskodnia kell rólam. Nem szabad megengedni, hogy aludjon bennünk. A bárkában is aludt Jézus. Ha mi nem fogjuk zavarni, akkor aludni fog. Szüntelen kell

vele beszélgetni. Ha ő alszik, legalább a problémák közt kérdezzétek. Néha emlékeztetni kell az ígéreteire! Úgy kell élni vele, mint egy élő emberrel, hiszen ŐÉlő. Nem úgy kell gondolni rá, mint aki távol van. Akkor nem fog aludni és oda megy, ahova mi megyünk. Ha vele járunk, akkor nem mindent tudunk majd megtenni. Sok mindent nem szeret, fékez minket. Ha mi hallgatjuk Őt, Ő is fog hallgatni minket.

Azt kívánom, hogy Vele éljetek! Legyetek szamarak, akik Jézust hordozzák. A szamár nem vezeti a tulajdonosát, hanem fordítva. Jézus dönti el, hogy merre menjen a szamár. Ha hallgatunk rá és követjük Őt, a mi életünkben minden jó lesz!

Szerkesztette: *Bobákné Dobos Eszter*

Forrásanyagul szolgált: (személyes részvétel mellett) Farkas Géza hangfelvétele, valamint Madocsai Bea és Hámori Kinga riportja a Kossuth Rádióból.

A Lélek gyümölcsei

① *Milyen kapcsolat van a megszentelődés és a Lélek gyümölcsei között?* *(Róm 6,22)*

A szentség igen egyszerű és csodálatosan szép meghatározását fűzi G. White ehhez a bibliaversehez: *„A szentség Istennek való teljes odaszentelődést jelent... A lélek alárendeli magát Istennek. Az akarat – de még a gondolatok is – egészen Krisztus akaratának engedelmeskednek. Jézus szeretete tölti be a lelket és állandóan kiárad belőle, mint tiszta, üdítő folyam, megörvendeztetve mások szívét is."* (33. sz. kézirat, 1911)

A „Lélek gyümölcsei" nem más, mint a megszentelődés valósága. *„Megvan a gyümölcsötök a megszentelődésre"* – írja az apostol (Róm 6,23). A Lélek gyümölcsei a gyakorlati bizonyságai annak, hogy a megszentelődés valóban előrehalad egy ember életében. Ha a Lélek gyümölcsei nem mutatkoznak egy keresztény életében, akkor vele kapcsolatban nem lehet megszentelődésről beszélni. Ez pedig veszedelmes állapot, mert meg van írva: *„Kövessétek... a békességet és a szentséget, amely nélkül senki sem látja meg az Urat."* (Zsid 12,14)

② *Mit jelent közelebbről a Lélek gyümölcsei fogalma?* *(Gal 5,22 vö. Mt 7,17-18)*

Azok a jellemtulajdonságok, amelyeket az apostol itt felsorakoztat, nem egyszerűen az emberi jóra törekvés gyümölcsei, hanem a „Lélek gyümölcsei", azaz csakis akkor jelennek meg egy ember életében, ha Isten Lelke „lakik benne" és „vezérli" őt.

Jézus világos hasonlattal szemléltette ezt: a jó fa – amelyben egészséges életfolyamatok zajlanak – feltétlenül jó gyümölcsöt terem, a beteg fa pedig csakis rossz gyümölcsöt hozhat. Mindannyian beteg fák vagyunk születésünktől fogva, öröklött, önző természetünk folytán. Még ha átéltünk is egy megtérést és az elménk megvilágosodott is, de ha Isten Lelke nincs bennünk, akkor – mi magunktól – csak rossz gyümölcsöt teremhetünk. Ezek a rossz gyümölcsök a „test" (a megromlott természet) cselekedetei, amelyeket így sorol fel az Ige: *„házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, vesze-kedések, pártoskodás, irigységek, gyilkosságok, részegségek, tobzódások és ezekhez hasonlók."* (Gal 5,19-21)

Ha viszont Isten Lelke lakik bennünk, akkor az ő befolyása uralkodik bennünk a megromlott, ösztönös természet késztetéseivel szemben. Akkor lehetetlen, hogy a jó fa ne teremjen jó gyümölcsöt, ne hozzon bőséges és áldott gyümölcstermést.

③ *Jézus melyik fontos példabeszédben említi még a gyümölcstermés törvényszerűségeit?* *(Jn 15,4-5.8)*

Krisztusban maradni, avagy a Lélek uralma, vezetése alatt lenni egy és ugyanaz a dolog. Csakis a bennünk lakozó **Szentlélek által maradhatunk Krisztusban**, mert a Lélek teszi élővé és állandóvá Krisztus jelenlétét a lelkünkben. Az Efezusi levélben – közvetlenül egymás után – ezeket mondja az Ige: *„(Isten) adja meg nektek... hogy megerősödjetek az ő Lelke által a belső emberré. Hogy Krisztus lakozzon a hit által a szívetekben..."* (Ef 3,16-17)

Jézus példázatában ez a kulcsszó: **„maradjatok!"** A Lélekkel való időnkénti, alkalmankénti kapcsolatunk, vagy tapasztalataink sohasem fog gyümölcstermést eredményezni. A szőlővesszőn csak akkor érik be a gyümölcs, ha folyamatosan a tőkén marad, sőt egészen összeforr vele. Ne csodálkozzunk, ha a szaggatott vonallal ábrázolható hitéletünk nem tudja meghozni a Lélek gyümölcseit. Ha viszont Őbenne maradunk, akkor sok gyümölcsöt termünk, akkor gazdag és tökéletes lesz a termés.

„A szőlővessző élő összeköttetése a szőlőtővel szemlélteti azt a viszonyt, amelyben velem maradnotok kell. A fiatal hajtást beoltják a tőbe, rost rostra, ér érre nő, úgy, hogy a vessző egybeforr a szőlőtőke életével. Így nyer a bűneiben holt lélek is új életet a Krisztussal való összeköttetés által... A bűnös egyesíti gyöngeségét Krisztus erejével, üresség Jézus teljességével, és fogyatékosságát Krisztus örök hatalmával... Így az ember a Szentlélek közvetítésével isteni természet részesévé lesz... Ez azonban nem véletlen, alkalmi összeköttetés, vagy érintkezés, mert a szőlővessző a szőlőtőke részévé válik... Krisztusban maradni azt jelenti, hogy Lelkét állandóan elfogadjuk, hogy fenntartás nél-

kül átadjuk magunkat szolgálatára... Miként a szőlővesszőt megszakítás nélkül szívja a nedvet az élő szőlőtőből, úgy kell nekünk is Jézusba kapaszkodni. Hit által merítsünk erőt Tőle, az ő tökéletes jelleméből. A gyökér a legtávolabbi részekhez is eljuttatja a táplálékot a vesszőn keresztül. Így küld az Úr is erősítő lelki táplálékot a hívőnek. Mindaddig, míg a lélek Krisztussal kapcsolatban áll, nem fenyegeti az a veszély, hogy elszárad vagy elpusztul... Ha az Isten Fiába vetett hit éltet bennünket, akkor a Lélek gyümölcsei ennek megfelelően fognak mutatkozni az életünkben, egyetlen gyümölcs sem fog hiányozni. Habár a beoltott hajtás külsőleg érintkezik a szőlőtővel, mégis lehetséges, hogy nincs meg az élő összeköttetés. Ilyenkor a vesszőn nem növekszik, nem terem gyümölcsöt. Ugyanígy lehetséges látszólagos összeköttetés Krisztussal is, anélkül, hogy vele hit által igazán egyesültünk volna. Az emberek tagjai lehetnek ugyan az egyháznak a hitvallás alapján, de csak jellemük és viselkedésük igazolja azt, hogy vajon egyesültek-e Krisztussal. Ha gyümölcsöt nem teremnek, akkor a rossz szőlővesszőhöz hasonlóan elszáradnak és elpusztulnak... 'Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjetek.' Isten általunk akarja kinyilatkoztatni jellemének szentségét, jóságát és irgalmasságát, de Jézus mégsem parancsolja a tanítványoknak, hogy igyekezzenek gyümölcsöt teremni. Egyedül csak arra inti őket, hogy Benne maradjanak..." (E.G. White: VR/JÉ: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek" c. fejezetéből)

④ *Mely jellemtulajdonságokat sorol fel az Ige a Lélek gyümölcseiként? (Gal 5,22)*

A Lélek gyümölcsei nem alkalmi jócselekedetek, hanem beérett, bennünk egy életre megszilárduló jellemtulajdonságok. A felsorolásban a szeretet áll az első helyen. Találó az a hasonlat, hogy olyan értelemben áll az élen, mint a fehér a színek felsorolásában, mivel a fehér – színképeire bontva – minden színt magában foglal. A többi tulajdonságok, amelyek a szeretet után következnek, nem mások, mint a színképeire bontott szeretet, mint a szeretet különböző megnyilatkozásai.

Figyelemre méltó, hogy a szeretet után mindjárt az öröm következik, nyomban utána pedig a békesség. Ez azt mutatja, hogy olyan örömről van szó, amely szeretetből származik és nagy békességgel jár együtt. Nem érzelmi felajzottságról, harsány örömkitörésekről van szó, amelyet egyes mozgalmak irányzatai a Lélek gyümölcsének vallanak. Az Istenhez és felebarátainkhoz való szeretetteljes viszonyulásból fakadó belső harmónia és béke csendes, de állandó öröme ez.

Van min elgondolkodnunk minden egyes, itt említett további tulajdonsággal kapcsolatban: a **türelemmel**, a szívességgel és **jósággal**, ami nyilván a valódi szolgálatkészségre és az együttérző segítőkészségre utal. Gondolkodhatunk a **hűségről,** ami azonos a szeretetben és az igazságban való kitartással vagy az állhatatossággal. A **szelídségről**, ami az indulatmentes, szüntelenül kiegyensúlyozott és jóakaratú magatartást jelenti felebarátaink iránt. A **mértékletességről** (önkontroll, önuralom az eredeti szöveg szerint), ami a bölcs és önzetlen meggondolást jelenti életmódunk minden vonatkozásában, illetve ennek követését mindenben: evésben, ivásban, öltözködésben, erőnk és anyagi javaink felhasználásában. Krisztus életében hiánytalanul megtalálhatjuk és szemlélhetjük ezeket a jellemtulajdonságokat.

Egyetlen példa csak, íme ilyen volt az öröm Jézus életében: „*Sokan tévesen képzelik el Krisztus jellemét és életét. Azt hiszik, hogy nem volt életében melegség és napfény, hogy mindig komoly, szigorú és örömtelen volt. Az ilyen komor nézetek gyakran az egész keresztény élettapasztalatot beárnyékolják. Olvassuk az evangéliumokban, hogy Jézus sírt, de sohasem látták őt nevetni. Üdvözítőnk tényleg a fájdalmak férfia volt, ismerte a gondot és szomorúságot, mert szíve minden emberi nyomorúság előtt nyitva volt. Noha élete az önmegtagadás élete volt, amelyet fájdalom és gond árnyékolt be, kedélye, lelkülete nem volt nyomott. Arcvonásai nem mutattak haragot és bosszúságot, hanem mindig* ***békések, derűsek voltak****. Lelkéből az élet kimeríthetetlen forrása áradt, és bárhová ment, oda nyugalmat, békét, örömet és vidámságot vitt. Üdvözítőnk élete állandóan a legmélyebb és legszentebb komolyságot lehelte, de sohasem volt szomorú vagy komor.*" (E.G. White: JVU „Öröm az Úrban" c. fejezetéből)

A krisztusi jellemtulajdonságot azáltal fejleszt ki bennünk a Szentlélek, hogy értelmünket és szívünket Krisztus foglyává teszi, szüntelenül azt munkálva bennünk, hogy tiszteljük és szeressük őt. Jézus arról beszélt, hogy az ő békességét és örömét adja nékünk (Jn 14,27; 15,11). Ez a Lélek gyümölcstermése által történik a gyakorlatban.

Richard O'Ffill

Megbocsátás Ruandából

„Ha én meg tudtam bocsátani, akkor bárki képes lehet rá”

II/1. rész

Immaculée Ilibagizának, az 1994-es ruandai népirtás túlélőjének előadása a 2015-ös, 26. Ifjúsági Világtalálkozón Međugorjéban

Immaculée Ilibagiza *csodával határos módon, hét másik nővel együtt egy körülbelül másfél négyzetméteres fürdőbe zárva élte túl az* ***1994-es*** *ruandai vérengzést. Tanúságtétele a 2015-ös Međugorje-i fesztivál egyik legmegrázóbb, legnagyobb erejű előadása volt. (Az alábbi szöveg az eredeti, angol nyelvű tanúságtétel szerkesztett, de módosításokat nem tartalmazó fordítása.)*

❀ ❀ ❀

„El szeretném nektek mesélni, hogy hogyan éltem túl az 1994-es ruandai genocídiumot. Ruanda egy kis ország Afrika közép-keleti részén. A véres események kezdetekor főiskolai hallgató voltam, és épp otthon töltöttem a húsvéti ünnepeket. Az egész egy szerdai napon kezdődött, április 7-én. Arra ébredtem, hogy az egyik bátyám ott áll a szobámban az ágyam fölött. Nagyon izgatott volt, mert aznap éjszaka meghalt az elnökünk. Az országunkban két nagy törzs élt (hutuk és tuszik), és az, amelyikhez mi tartoztunk – a tuszik –, kisebbségben volt. Ráadásul a politikai helyzet sem nekünk kedvezett. Így amikor megtudtuk, hogy meghalt az elnök, biztosak lehettünk abban, hogy valami borzasztó tragédia fog történni.

Felkeltem, kimentem a szobámból, és ott találtam a rádió mellett a szüleimet. Épp akkor mondták be, hogy elkezdték gyilkolni a törzsünkhöz tartozó embereket. A kormány lezárta az ország határait, senki sem tudott elmenekülni. Családról családra jártak, és mindenkit megöltek, az egyik házban tíz gyereket, az anyát és az apát, a másikban nyolc gyereket és a szüleiket, és még a rádióban is közvetítették, hogy haladnak, hány emberrel sikerült már végezniük. A szüleim, akik egyébként tanárok voltak, mindenáron el akartak bújtatni. Csak fiútestvéreim voltak, én voltam az egyedüli lány. Én szorultam a leginkább védelemre. El kellett tűnnöm a házunkból. Ezért átküldtek az egyik szomszédhoz, aki a másik törzshöz tartozott, de jó ember volt.

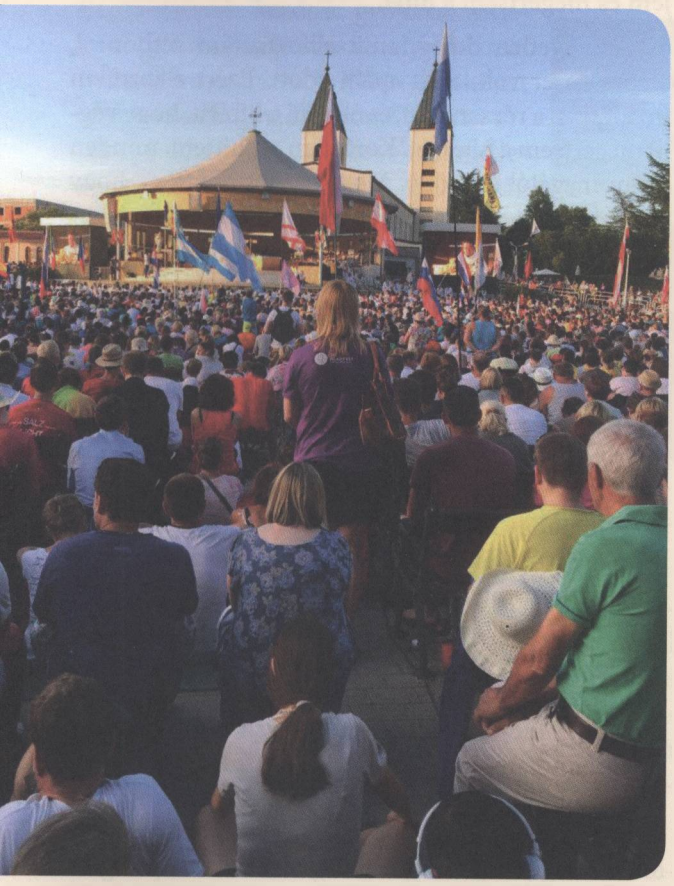
Emlékszem, amikor elhagytam az otthonom, édesapám adott nekem **egy rózsafüzért**. Abban a pillanatban megéreztem, ezzel azt akarja mondani, tedd el, mert soha többé nem fogsz látni. Amikor

átadta a rózsafüzért, olyan volt, mintha azt mondaná: ha én már nem leszek itt, hogy megadjam, amire szükséged van, akkor imádkozz, és fordulj a kéréseiddel Istenhez. Amikor elindultam, biztos voltam abban, hogy 3-4 napon belül visszatérhetek. De emlékszem, egy belső hang azt súgta: jól nézd meg őket, mert soha többé nem fogtok találkozni. Akkor még

harcoltam magamban ez ellen a gondolat ellen, mert képtelen voltam elfogadni. Átmentem a szomszédhoz, és közöltem vele, hogy a szüleim küldtek hozzá. A környék lakóépületeihez képest nem volt nagy háza, mindössze négy hálószoba tartozott hozzá. De engem egy nagyon kis fürdőszobába vezetett be, ami körülbelül másfél négyzetméter volt.

Rögtön arra gondoltam, ez túl kicsi nekem, itt egyetlen órát sem bírok ki. De amikor elkezdtem panaszkodni, hátrament és hozott még öt nőt. Aztán később még kettőt. Az egyik legfontosabb dolog, amire ez a genocídium megtanított, az az, hogy a **siránkozás soha nem segít**. Ha a dolgok rosszra fordulnak, vegyél egy mély levegőt és próbálj megoldást találni. A házigazda megtiltotta, hogy beszélgessünk vagy zajongjunk, még a csapot is csak akkor nyithattuk meg, ha hallottuk, hogy valaki a másik fürdőszobában is megnyitotta. Minden nap hozott nekünk valamennyi ételt, de nem tudott annál többet

adni, mint amit a gyerekei meghagytak. Az első hét végére elhagyott az erőm. Fel akartam adni. Teljesen összenyomódva, egymás hegyén-hátán ültünk. Emlékszem, a legfiatalabb közülünk még csak hét éves volt. Annak a hétnek a végéig egyre csak nőtt bennem a harag. Nagyon türelmetlen voltam. Annyi érzelem szabadult fel bennem, hogy akár meg is ölhetett volna. Folyt rólam a víz a dühtől.

Végiggondoltam, mi történik a törzsemmel, a családommal, és elhatároztam, hogy bosszút fogok állni a családomért. Eldöntöttem, egy napon katona leszek, ha kell. És le fogom bombázni az egész országot. Amikor ilyeneken gondolkodtam, erős szívverés jött rám. Emlékszem, amikor egy nap a házigazda bejött hozzánk az étellel, megkértem, kapcsolja be kint a rádiót, hogy hallhassuk mi is, mi történik. Az az egy hét borzalmasan hosszú volt hírek nélkül. A házigazda beállította a három rádióját különböző csatornákra. Képtelen voltam elhinni azt, amit hallottam. A vezetők biztatták az embereket, hogy öljenek meg mindenkit a törzsemből. Emlékszem, a kormány egyik minisztere azt mondta a rádióban, hogy a gyerekekről sem szabad megfeledkezni, mert a kígyó kölyke is csak kígyó. Ezért arra biztatott mindenkit, ne kegyelmezzenek senkinek. Megölték azokat az embereket, akik a templomokba mentek. És azokat is, akik stadionokban rejtőztek el. Egyszerűen odamentek az épületekhez, és bedobtak vagy száz gránátot. És ettől megnyugodtak. Azt hitték, a rossz emberek kiirtásával eljöhet számukra a földi paradicsom. Aztán parancsba adták, hogy a katonák **házról házra járják végig** a saját törzsük tagjainak otthonait, hátha találnak még bujkáló embereket. Erre volt esély, mert természetesen a másik törzsből sem volt mindenki gyilkos, annak ellenére, hogy a kormány erre biztatta őket.

Az igazság az, hogy nagyon sok nagyszerű ember volt köztük, akik megpróbálták elbújtatni a mi törzsünk tagjait. Ezért kellett minden otthont átkutatni. Soha nem fogom elfelejteni azt a napot, amikor ahhoz a házhoz értek, ahol én rejtőztem. Láttam őket a fürdőszoba apró ablakán keresztül. Banánleveleket viseltek, és rengeteg fegyver volt náluk, hosszú kardok, macheték (bozótvágó kések), ilyesmik. Bejöttek a házba, és átkutattak mindent. Az egyetlen dolog, ami eszembe jutott, hogy vége. Meg fognak ölni. És nem tettem meg semmit abból, amit terveztem. Nem álltam bosszút. Ráadásul ártatlan vagyok. És csak azért akarnak megölni, mert gyűlölnek. Valami olyan okból, amit nem tudok megérteni.

Miközben átkutattak mindent, úgy éreztem, két hangot hallok. Az egyik szelíd volt, és azt mondta, nyugodjak meg, ez most egy próba. A másik ezzel szemben arra buzdított, ne kínozzam magam tovább, nyissam ki az ajtót, vessek véget ennek az egésznek. Abban a pillanatban ez tűnt ésszerűbbnek. De a szelídebb hang azt mondta: ne nyisd ki az ajtót, eszedbe ne jusson! **Kérd Istent, hogy segítsen**. Úgy éreztem, ez a hang kicsit meglepetté válik: ismerted-e eddig egyáltalán Istent? Tudod, ki ő? Ő mindenható. És tudod, hogy ez mit jelent? Azt, hogy semmi sem lehetetlen számára. Érted? Semmi. Ez azt jelen-

ti, hogy lehet, hogy meglátnak, de nem fognak tudni hozzád érni. Ha ő akarja, akkor így lesz. Ekkor elkezdtem reménykedni. Mert szerettem volna erre a kedvesebb hangra hallgatni. De az erőszakosabb, türelmetlenebb hang azt mondta, hogy Isten nincs. És majdnem sikerült is meggyőznie, mert addigra teljesen elfelejtettem, hogy hittem Istenben korábban. És azt kérdeztem: hol van most? Hall egyáltalán engem? A mennyben van? Tud segíteni? Tényleg ott van? És ha ott van, akkor látja, hogy itt ártatlan embereket ölnek? Elveszettnek éreztem magam.

De a szelídebb hang belül azt mondta, mielőtt teljesen elvesztenéd a hited, adj még egy esélyt, legalább kérj valamit Istentől, kérd meg, adjon egy jelet, hogy van-e vagy nincs. És a nyugodtabb hang arra biztatott, kérjem Istent teljes erőmből. És én azt mondtam neki, hogy Uram, ha létezel, és te alkottál engem, és te teremtetted rajtam kívül az egész világmindenséget, akkor **kérlek, adj nekem egy jelet**. Emlékszem, kifejezetten különleges, félreérthetetlen jelre vágytam, mert nem akartam összezavarodni. Arra kértem, hogy ha hall engem, ne engedje, hogy megöljenek. Azt mondtam neki: ne engedd, hogy ránk nyissák a fürdőszoba ajtaját. Emberi elképzeléseim szerint ez lehetetlen volt.

Négyszáz ember keresett minket. Átnézték a ház mind a négy hálószobáját. Semmilyen remény nem volt arra, hogy ne találják meg az ajtót, hacsak Isten úgy nem dönt. Egyedül neki állt hatalmában így határozni. Nem sokkal később elájultam. Öt órával később az ember, aki rejtegetett minket, ránk nyitotta az ajtót, mi pedig mindannyian felugrottunk, mert azt hittük, a gyilkosok találtak ránk. Nagyon fájt mindenünk, alig voltunk magunknál. Ő pedig elmesélte, mi történt. Hogy mindannyian elmentek. Úgy négyszázan lehettek, és csoportokra oszlottak. Egy részük körbejárta a házat, egy másik részük felment az emeletre, elemlámpákkal átnézte a padlást, míg egy másik csoport átvizsgálta a tetőt. Benéztek az ágyak alá, a vécébe, még a bőröndöket is kinyitották, nem rejtegetnek-e bennük csecsemőket. Egyszerűen mindent felforgattak. Végül odamentek a fürdőszoba ajtajához, ahol rejtőztünk. Az egyikük megérintette az ajtót. De még mielőtt kinyitotta volna, a házigazdához fordult és azt mondta neki: Tudod mit? Itt nincs senki. Te jó hazafi vagy. Közülünk való. Aztán megfordultak, és elmentek.

Amikor a házigazda elmondta nekünk, mi történt, az első reakcióm egyáltalán nem az öröm volt, hogy hurrá, megmenekültünk. Az első gondolatom az volt, hogy Úristen, Te tényleg létezel! Te hallottad, amit mondtam neked. Egy kicsi, zárt fürdőszobában! Még csak templomba sem kellett hozzá menni. Aztán rájöttem, hogy még csak meg sem kellett szólalnom, hiszen magamban imádkoztam. És akkor megértettem, mit jelent, amit a papunk mondott mindig: **Isten mindenhol jelen van,** még bennünk is. És hogy mindez igaz. Hogy jelen van, a szívünkben és a gondolatainkban is. Ez persze azt jelenti, hogy nem lehetnek titkaink. Mert Ő mindent lát. Attól a naptól kezdve úgy beszéltem hozzá, olyan közvetlenül, mint ahogy most hozzátok beszélek.

Éreztem, hogy az a hatalmas gyűlölet, ami bennem van, nem kedves Istennek, ezért bocsánatot kértem tőle, és megmondtam neki, hogy nem tehetek róla. Képtelen vagyok nem gyűlölni őket. Nem tudom, hogy tehetném meg. Tudod te, Uram, hogy mit tettek velem? Megölték az anyámat, az apámat. Mit akarsz, hogy érezzek irántuk? Nem sokkal később kértem egy Bibliát a házigazdánktól. Rájöttem arra, hogy most, hogy majdnem elvesztettem a hitemet, eljött az ideje annak, hogy tényleg megismerjem és megértsem a hitet.

Az egyetlen dolog, amit elhozhattam otthonról, a rózsafüzér volt, amit apám adott. Ezért elkezdtem imádkozni a rózsafüzért, és olvasni a Bibliát, hogy végre megértsem a hitemet. Korábban azt hittem, minden olyan magától értetődő. Most viszont rájöttem, hogy sok minden nem világos előttem. Emlékszem, amikor elmondtam az első rózsafüzért, 25 percembe telt. Különleges élmény volt. Szinte fizikai változást éreztem. Olyan volt, mintha a fullasztó pokolból kijutnék a szabad levegőre. **Hatalmas békét éreztem**. A félelmem, a dühöm egészen elcsitult. De amint abbahagytam, újra a pokolban voltam. Meg fognak ölni. Nem lesz már belőlem soha semmi. Ha megtalálnak, megerőszakolnak, aztán pedig apró darabokra szaggatnak. És ha azt akartam, hogy mindez elmúljék, akkor elimádkoztam még egy rózsafüzért. Abban az időben reggeltől estig imádkoztam, hogy ne legyenek rossz gondolataim. Olyan érzés volt, mintha az ima segítségével elrejtőzhetnék a rossz elől. Megszámoltam, hány rózsafüzért imádkoztam el egy nap: **huszonhetet**. Amikor nem tudtam elaludni, akkor az isteni irgalmasság rózsafüzérét mondtam, egy éjszaka alatt összesen negyvenet. Általában **reggel hattól este tízig imádkoztam**, ébredéstől egészen addig, amíg le nem hunytam a szemem. Mielőtt a gonosz rám találhatott volna. A nap végére olyan fáradt voltam, mintha egész nap dolgoztam volna. Közben a rózsafüzér egészen átalakította a szívemet. Ez először egészen apró dolgok formájában nyilvánult meg. Eleinte úgy éreztem, nincs abban semmi rossz, ha gyűlölöm a gonosz embereket, hiszen ők a rossz oldalon állnak, teljesen jogos gyűlölni őket.

(Fordította: Izsó Zita)

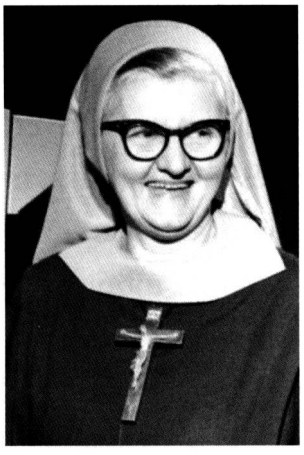
– FOLYTATJUK... –

A Szentlélek csodája...

Elhunyt Angelica anya, a katolikus tévécsatorna alapítója

A nagy tiszteletnek örvendő Angelica anya, amerikai ferences örökimádó nővér 92 évesen hunyt el március 27-én, húsvét vasárnapján. Ő alapította az EWTN nevű amerikai és nemzetközi televíziós csatornát, amelynek ma már 230 millió nézője van.

Rita Rizzo 1923. április 20-án született az Ohio állambeli Cantonban, olasz bevándorló családban. Édesapja elhagyta a családot, édesanyja pedig, aki ezután depressziótól szenvedett, elvesztette a munkáját. Rita úgy végezte el iskoláit, hogy közben alkalmi munkákat vállalt. Tizennyolc éves korában olyan erős gyomorfájdalmak kezdték gyötörni, amelyek ágyhoz kötötték és amelyekre nem találtak magyarázatot. Ekkor valaki azt javasolta neki, imádkozzon Kis Szent Terézhez. Rita – bár az orvosok tehetetlenül álltak betegsége előtt – az imádság után meggyógyult. Megtért, és belépett a ferences rend női ágába, a clevelandi örökimádó klarissza nővérekhez.

1955-ben a kolostor takarítása közben súlyos balesetet szenvedett. Megműtötték a gerincét, fennállt a veszély, hogy mozgásképtelen marad. A műtét előtt azt ígérte az Úrnak, ha továbbra is képes lesz járni, kolostort alapít Alabamában, hogy evangelizáljon az afroamerikai lakosság körében.

Megkapta a gyógyulás kegyelmét és néhány társával együtt Birminghambe ment, abba a városba, ahol akkoriban a legélesebbek voltak a faji ellentétek, és ahol a legtöbb támadás érte a katolikusokat. A nővéreket úgy fogadták, hogy éjszaka több lövés is érte a szálláshelyüket. Angelica anya itt az új közösség elöljárója lett, sikeres igehirdetőnek bizonyult.

Kezdetben lelkiségi szöveget írt, majd hangfelvételeket készített meditációiból. 1971-ben készült vele először rádiófelvétel. Híre gyorsan terjedt, Pat Robertson, híres protestáns televíziós prédikátor is felfigyelt rá. Saját műsort indíthatott **Zarándoklatunk** címmel.

1978-ban fordulat következett be az életében. A televíziós társaság, amely foglalkoztatta, leadott egy istenkáromló filmet. Angelica anya tiltakozott ez ellen és azzal fenyegetőzött, hogy átmegy egy másik társasághoz. Az igazgató ekkor azt mondta neki: „Ha elmész innen, nem lesz helyed többé a televízióban." „Akkor csinálok magamnak egy saját televíziót" – válaszolta.

1981-ben indította el az Ewtn-t (Eternal Word Television Network – Global Catholic Network), az Örök Ige Televíziós Hálózatot. Egy garázsban alakították ki a stúdiót, nem sokan hittek benne, de ő ragaszkodott hozzá, hogy a média dzsungelében megszólaljon az evangélium hangja is. A kezdeti nehézségeket követően a kezdeményezés szárnyra kapott.

Angelica anya lemondott a kereskedelmi célú reklámokról és a tévénézők, támogatók segítségében bízott. Bízott benne, hogy jóakarói hisznek benne és tiszteletben tartják függetlenségét. Valójában az **isteni gondviselésre** bízta magát – ez sokszor közvetlen munkatársai előtt is őrültségnek tűnt. A vállalkozás sokszor a csőd szélén állt, ám végül mindig megoldották a felmerülő problémákat. A legfontosabbnak soha nem az eszközöket tartotta, hanem magát az üzenetet, amely ha erőteljesen szól, akkor vonzza az embereket.

Az Ewtn csatorna **szentmiséket**, **katekéziseket**, **bibliaolvasást**, **vallásos híradásokat** sugároz. Angelica anya a legjobb igehirdetőket, teológusokat hívta meg a televíziójába – olyanokat, akiknek a tanítása teljesen összhangban volt az egyház tanításával. A legnézettebb az a lelkiségi műsor volt, amelyet ő maga vezetett. *„Egy olyan hálózatot hozott létre, amely a katolikus középosztály felé fordul: megértette, mire van szükségük, táplálta a lelküket"* – mondta róla 1995-ben Charles Chapot, Philadelphia érseke.

Angelica anya egy agyvérzést követően 2002-ben visszavonult. Az alabamai Hanceville-ben halt meg 2016. március 27-én, abban a kolostorban, amelyet ő maga alapított 1996-ban. Nemcsak abban volt tehetséges, hogy a médián keresztül hirdette az evangéliumot, hanem abban is, hogy tanítása nyomán sok hivatás támadt. Ma már 144 országban 230 millióan nézik a 24 órás katolikus tévéadót.

Forrás és fotó: Avvenire.it, Magyar Kurír (tzs)

Ima a Szentlélekhez

Jöjj, Atya és Fiú Lelke!
Jöjj, szeretet Lelke, gyermekség Lelke,
béke, bizalom, szent öröm Lelke!
Jöjj, titkos ujjongás a világ könnyei között!
Jöjj, győzedelmes élet a földi halál világában!
Jöjj, szegények Atyja, szorongatottak pártfogója!
Jöjj, örök igazság világossága!
Jöjj, szívünkbe kiárasztott szeretet!
Nem kényszeríthetünk, mégis bizakodunk.
Szívünk titokban fél jöveteledtől,
mivel önzetlen és jó vagy, más, mint a szívünk.
Mégis az a legbiztosabb ígéretünk, hogy eljössz.
Jöjj tehát, jöjj naponta újból, és egyre közelebb!
Benned bízunk.
Miben is bízhatnánk különben?
Szeretünk, mivel te magad vagy a szeretet.
Benned Atyánk az Isten.
Köszönjük, ó Megelevenítő, ó, Szentlélek,
hogy bennünk lakozol, hogy te magad lettél
az élő Isten pecsétje bennünk,
annak pecsétje, hogy az ő tulajdona vagyunk.
Maradj velünk!
Ne hagyj el minket!
Az élet keserű harcaiban sem!
S a végén se, amikor minden sorsunkra hagy!
Veni, Sancte Spiritus!

Karl Rahner

Istent választottam...

Interjú egy fiatal édesanyával

II/2. rész

Madocsai Bea: Amikor te jógaoktató voltál, akkor egy-egy mozdulatot el is magyaráztál, hogy akkor milyen energiákat hívnak be? Vagy aki nem tud róla, attól még tudattalanul is behívja azokat az energiákat? Hogy van ez?

K. Lemisz: Tudattalanul hívja be! Általában ezekről nem szoktak beszélni! Nagyon kevés embernek van itt ehhez tudása. Most már mindenki jógaoktató, elvégez egy két hétvégés tanfolyamot, és akkor ő már jógaoktató. Minden sarkon van már egy jógaklub.

Akik ilyen helyekre mennek, nem is ismerik a spirituális hátteret, csak gimnasztika, oda el lehet menni anélkül, hogy az emberre bármilyen rossz hatással lenne?

Szerintem nem! Én biztos nem mennék már el! És ezt onnan tudom, hogy mennyire negatív tud lenni, hogy amikor ettől az egésztől el akartam szabadulni, az mennyire nehéz volt! Olyan támadások, összeesküvések értek például a munkahelyemen, hogy egyértelművé vált számomra: megy a harc a lelkemért... Szerencsére ebben az időben eljutottam Katona István atyához, aki szabadító imával segített és Varró Istvánhoz is, aki szintén segített „leimádkozni" rólam ezt a sok démoni támadást.

Amikor pedig kidobtam az utolsó asztrológia könyvet, ami a legnehezebb volt – mert természetesen asztrológiát is tanultam hat évig – szóval, amikor ki tudtam tenni az életemből, akkor nyíltam meg jobban Jézus számára! Akkor tudtam Őt jobban befogadni.

Ha én elmegyek egy jógaórára, mit mond az oktató, mi történik?

Kit szolgál az oktató? Itt kezdődik az egész!

Mikor te tartottad az órákat, te kit szolgáltál?

Én azt hittem, hogy az Istent! Tehát ők is lehet, hogy jóhiszeműek! Én is jót akartam! Tiszta szívemből jót akartam az embereknek, hogy segítsek rajtuk, hogy például relaxáljanak, mert a stressz azt tudjuk, hogy mennyire ártalmas. Persze a relaxáció, az egy jó dolog, de azt másképpen is el lehet érni! Tehát nem kell a jóga relaxációt végezni. De ha az ember megéli azt, hogy milyen egy meditáció és milyen az, amikor az eucharisztiát magához veszi, azt az egységet, amikor ott átölel engem Jézus, össze sem lehet hasonlítani!

Azt kívánom mindenkinek, hogy ezt megélje! Nekem ez nagyon nagy munka volt, hogy idáig eljussak, hogy ezt megéljem! De tényleg nem lehet összehasonlítani! Szerintem időt vesztegetünk el addig, amíg azt hisszük, hogy az életünk attól jobb lesz, mert ott most „kijógázzuk", kinyújtjuk magunkból a stresszt. és ezzel el van intézve. És nem megyünk tovább. Tehát nem jutunk el a templomig, mert nekünk az elég. Így az lesz a templom. Az a jógaközösség, az a jógaszoba... És ez a baj, hogy itt megáll az ember! És olyan szellemi erőket mozgat meg, amik nem Jézus Krisztusnak a „rezgései", nem az Ő ereje, és nem a Szentlélek Úristené!

A jóga csakráról beszél.

Igen. Energiaközpontokról, csakrákról. De érdekes, Teréz anya nem foglalkozott a csakráival, Ő csak szeretett és szolgált. Én csak azt tudom elmondani, amit én éltem meg. Az a baj a jógával, az asztrológiával és minden más „gyógyító" ezoterikus csodával, hogy azt mondjuk, hogy: majd „ÉN" megoldom, majd én megszerzem az energiát, majd én kilazítom, én összehozom, majd én összerakom a bolygókból. Úgy, hogy az nekem mikor, hogy jó, mert csak az a fontos, hogy milyen fényszögek vannak, milyen kvadrátok, milyen jegyek, milyen konstellációk. Majd **én, én, én**! Az egész ezotéria arra épül, hogy ÉN önmegvalósítok, én megoldom, én megcsinálom és nincs meg benne az, hogy **„legyen meg a Te akaratod"**, és leteszem! Természetesen, amit tudunk, meg kell tennünk önerőből, de az ezoteriában élő embernél nincs meg ez az alázat, nincs meg ez az önátadás. Az „átadom a Teremtőnek az egész életemet" alázata!

Egész egyszerűen, amikor elkezdtem újra megtérni és megkaptam a rálátás, a **megkülönböztetés kegyelmét**, akkor már nem vitt rá a lélek és nem ment! Nem tudtam többé jógát oktatni! Nem tudtam kiállni az emberek elé, nem éreztem azt, hogy én ezt tudnám tovább csinálni, pedig lett volna több felkérés, de már nem működött…

És biztos vagyok abban, hogy aki már meg van keresztelve, az sosem lesz jó buddhista. Nem fog neki működni! Nekem sem működött! Az Isten úgysem enged el senkit. Én aztán már tényleg a végletekig elmentem. Nem egyszer és nem kétszer, és nem engedett el! Egyébként utólag tudtam meg, hogy a fiam keresztmamája nagyon sokat imádkozott értem, meg a kisfiúért.

Nagyon **veszélyes időtöltés ez az egész New Age**. Én is voltam jósoknál, nagyon soknál, sok mindennel foglalkoztam, és persze mindig kerestem. Szerintem a többi ember sem rossz, a legtöbbjük jóhiszemű. Ők is keresnek, csak sajnos nagyon-nagyon meg vannak tévesztve! Akkor lehet rájönni, hogy milyen erők ezek, amikor meg szeretnénk szabadulni tőlük. Tehát már túl voltam 2013-ban a bérmálkozáson – Kerényi Lajos atyánál bérmálkoztam. Ez után jártam Katona István atyához közbenjáró gyógyító imákra, és akkor nagyon nehezen, de kezdtem szabadulni, és ez a Lemisz már teljesen más volt! Rájöttem, hogy hiába járok templomba, hiába bérmálkoztam, hiába! Iszonyatos erők fogtak még vissza! Amikor pedig elvégeztem Katona István atyánál a Szentlélek szemináriumot, azután lett valami fantasztikus kapcsolatom Jézussal.

Sokszor jön még a kísértés, hogy nézzük már meg, hogy hol van a Szaturnusz meg a Merkúr?… hogy mi van most az égen?… hogy miért ilyen itt lent..? És nem! Neked adom Uram az életem! Úgy legyen, ahogy Te akarod!

Tehát nem nézem meg a bolygókat és számolgatom a megfelelő konstellációkat, hanem bízom az Istenben. Majd Ő felülírja az összes bolygót, hiszen Ő teremtette az egész világmindenséget!

A te történetedből kiviláglik az, hogy mennyire fontos az, hogy a gyerekek meg legyenek keresztelve! Hiszen ami miatt nem hatott, vagy nem tudtál igazán elmélyülni a jógában, azért volt, mert te már Krisztushoz tartoztál a keresztség miatt!

Igen! Nagyon sok ismerősöm van, akik járnak még a gurukhoz és az ezotériában élnek. Még ők aggódnak értem, hogy baj van velem. De látom azt, hogy sajnos tizenöt-húsz év alatt nem jutnak ötről a hatra. Már kipróbált egy csomó ezoterikus módszert, már kipróbált egy csomó gurut, egy csomó jógát, most itt van, most ezt csinál, most azt csinál, most épp sámánkodik, stb. Mindig csinálnak valamit, és mindig különböző tanítókhoz mennek. Egyszer ilyen energia, aztán meg olyan jós, és közben nem haladnak. És megy az idő, ami értékes! Ezek az emberek is mind keresők. Mind az Istenhez szeretnének eljutni, csak meg vannak tévesztve!

Sajnos az elmúlt évtizedekben mi volt? A kommunizmusban éltünk, ahol az Istent és az Egyházat csak lejáratták. Sajnos a legtöbben csak vegetatív szinten éltük az életünket. Lajos atya szokta sokszor mondani: „hogy ne legyetek már ilyen bableves evő emberek!!" Tehát ne maradjatok ezen a vegetatív szinten!!

Ami nagyon fontosat tanultam még a lelki vezetőmtől, Szpisják Péter Pál atyától, hogy a kereszténység, a katolikus hit az nem is vallás, az egyszerűen egy hitrendszer! …Mert itt maga az Isten jött el hozzánk. Mindegyik másnál mi kerestük az Istent. De itt maga az Isten jött el hozzánk és ezt kellene felfogni, hogy ez mekkora csoda, hogy ez mekkora ajándék!

Én naponta rácsodálkozom, hogy ez mekkora kegyelem!

Engem is nagyon sok nehézség ér. A kisfiam tavaly nagyon beteg lett, de én annyi erőt, örömöt és annyi kegyelmet kapok a hitemen keresztül, hogy nem is tudom, hogy tudnám e nélkül bírni! És nagyon sokat kapok Lajos atyától is, aki 88 éves és hajnaltól estig dolgozik. Felkel, misét tart, gyóntat, rohan a kórházakba a betegekhez, onnan rohan a gimnáziumba tanítani, este hittant tart – egymás után kettőt is –, aztán megint gyóntat, misézik… Negyven fok melegben is meg mínusz tíz fok hidegben is. És mindig jókedvű, és mindig boldog és mindig vidám. Szokta is mondani a szószékről, hogy „mi bajotok van?!? **Hiszen, meg vagytok váltva!!** Ennyi! A legnagyobb dolog, ami történhet velünk, hát meg vagyunk váltva! Ne görnyedjél, ne legyél már lekvár!"

Az a csalafinta dolog az ezotériában, hogy működik! Neked nem volt olyan kísértésed, hogy például most, hogy a fiadnál betegség mutatkozott, milyen könnyű lenne elmenni valamilyen ezoterikus gyógyítóhoz, aki egy pillanat alatt megszüntetné ezt a betegséget? Sőt, esetleg a környezetből

mondják is, hogy milyen anya az, aki tudja, hogy melyik guru, melyik gyógyító tudna segíteni, és mégse viszed el.

Igen! Működni tud, de csak egy bizonyos szintig. Ki kell mondani, hogy van sátán. Ferenc pápa is megmondta. Tehát a sátán az létezik! Ad képességeket például a reikiseknek, a látóknak is. Tényleg belelát a múltba, és tényleg láthat jövőt is. A sátánnak tényleg megvannak ezek a képességei. Egy bizonyos szintig tud is gyógyítani, elég látványosan, de ez csak rövid ideig tart, és nagyon **nagy árat kell érte fizetni**!

Persze mondják, hogy hova vigyem és milyen anya vagyok, de én jobban hiszek a betegek szentségében. A krisztusi erőtérben, és abban hogy lehetőleg minél többet áldozzon. Sokat Imádkozunk is érte. A Szentmise csodálatos erejében hiszek. Minden hónapban kérek a gyógyulásáért, az üdvözüléséért Szentmisét. Igen, beteg a gyerek, de egyszer, amikor nagyon el voltam keseredve, feltettem magamnak a kérdést, hogy mi lehet a legnagyobb tragédia a világon? És akkor megszületett bennem a válasz, hogy szerintem az, ha a Jóisten azt mondaná a gyereknek: „bezártam a Mennyországot! Ennyi volt." Ez tragédia, a betegség az nem. Csak az lehet tragédia, ha nem tudnánk üdvözülni. Az Isten mindig segíteni akar, mindig utánunk nyúl. Mi vágjuk el magunkat Tőle a bűneinkkel. **Rendbe kell tenni magunkat!** Nagyon fontos, hogy ahogy fogat mosunk, ugyanúgy rendbe kell tennünk a lelkünket is az önismerettel, és az egyik legnagyobb kegyelemmel, a Szentgyónással. És ezek mellett meg egyszerűen be kell tartani a tíz parancsolatot és az Egyház tanításait.

…és akkor az ember „hátra dőlhet", hogy minden úgy lesz, ahogy azt a Jóisten szeretné. Mert én mindent megteszek, ami tőlem telik, és akkor nyugodt lehetek abban, hogy nem akadályozom meg Őt, hogy beleavatkozhasson az életembe.

A szabad akarat szerintem arról szól, hogy az Istent választom és visszamegyek-e hozzá, vagy nem. Ez a szabad akarat! És ez akkor jó, ha ezt mindenki saját magától teszi. És ekkor jön a kegyelem! Mindig segít az Isten.

Az interjút Madocsai Bea készítette
(Forrás: Magyar Katolikus Rádió, K. Lemisz átdolgozásával)

Keressétek Isten akaratát!

„Drága Gyermekeim! Kérjétek velem együtt a Szentlelket, hogy az életszentség útján vezessen benneteket Isten akaratának keresésében. Ti pedig, akik távol vagytok az imától térjetek meg és szívetek csendjében keressétek lelketek üdvösségét, és tápláljátok azt az imádsággal. Mindnyájatokat külön-külön megáldalak édesanyai áldásommal. Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra."

Szűz Mária arra hív, hogy vele együtt **kérjük a Szentlelket**, öltsük magunkra azt az erőt, amely felülről való, az erőt, mely Istentől származik. Mária állhatatos volt az imádságban az apostolokkal együtt, várva Jézus ígéretét, a Szentlelket. Ő kegyelemmel teljes, a Szentlélek jegyese, legjobban ismeri a Szentlélek titokzatos erejét és ezért azt is tudja, mennyire szükségünk van ma is az Ő erejére. A keresztség és a bérmálás szentségében befogadtuk a Szentlelket és hallottuk, hogy Ő létezik. Mégis úgy tűnik, hogy körülöttünk jelen vannak más szellemek is, nemcsak a Szentlélek. Ezért van súlya a Szűzanya édesanyai hívásának, szüksége van a Szentlélekre minden szívnek, családnak és ennek a világnak. A Szentlélek megtapasztalásának **egyetlen útja az imádság**.

Először is meg kell térnünk, ami azt jelenti, hogy imádságban újra Isten elé állunk: beismerjük bűneinket, megbocsátunk egymásnak, ellene mondunk mindannak, ami megakadályoz bennünket abban, hogy megtegyük Isten akaratát, ellene mondunk minden bálványnak, megkötözöttségnek és téves Istenképnek. Megtérni azt jelenti, életünk urává tesszük Istent, és megengedjük neki, hogy úgy legyen minden, ahogyan Ő szeretné. Egyedül a Szentlélek tudja megvilágosítani a szívünket, hogy rátalálhassunk Isten akaratára, és aszerint éljünk. Abban a pillanatban, amikor lemondunk saját akaratunkról, terveinkről, szándékunkról, elkezdhetünk imádkozni Isten tervének, szándékának megvalósulásáért életünkben. Amikor lemondunk tervünkről, szabaddá válunk, alkalmassá arra, hogy elfogadjuk Isten akaratát. Ezért mondja Jézus: *„Aki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye fel minden nap a keresztjét és úgy kövessen!"* (Lk 9,23) Jézus tanítvá-

nyának lenni nem azt jelenti, hogy információt fogadok be Jézustól, hanem tanítvány az, aki el tudja fogadni Jézus kegyelmét, erejét, csodáit és országát. Tanítvány az, aki olyanná válik, mint a mestere. Ezért mondhatta Jézus azt, hogy akik benne hisznek, ugyanazokat a tetteket fogják végbevinni, melyeket Ő tett, sőt még nagyobbakat is.

Isten akaratának keresésében az életszentség útján fontos megköszönni Istennek életünk minden percét, akár jó volt, akár nehéz. Ha elfogadjuk mindazt, ami életünkben történik, akkor belépünk Isten akaratába és megkapjuk az Ő erejét azért, hogy legyőzzük a rosszat. Isten akaratát mindig felismerhetjük ott, ahol imában közeledünk Istenhez, másfelől pedig megvizsgálhatjuk, hogy életünkben, munkánkban, hivatásunkban hol nyitott utat nekünk Isten, és mely utakat zárta le. Ha szüntelenül átadjuk magunkat Isten akaratának, akkor Isten be fogja zárni azokat az utakat és ajtókat, melyen nem akarja, hogy járjunk, és kinyitja azokat, melyek Szíve szerint valók. Nagyon kevés az az ember, akit Isten úgy vezet, hogy elmondja neki, merre kell mennie. Nem a pszichében, a képzeletben és érzésekben, hanem a lelkünk mélyén, ahol Isten lakik bennünk ott a Szentlélek megérint, megvilágosít és vezet. Isten jelek által nyilvánítja ki akaratát. Fontos ezeket a jeleket felismerni lelki érzékkel, melyek érzékelhetővé, nyilvánvalóvá válnak azoknál, akik komolyan veszik és követik az édesanyai szót ezekben az években, közelsége és jelenései által.

Szívvel hallgassuk mennyei Édesanyánk szavait, hogy megtalálhassuk az új életet, melyet Isten ajándékoz nekünk.

Fra Ljubo Kurtovic (Fordította: Sarnyai Andrea)

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Jöjj Szentlélek, újítsd meg szívünket! 3
Bobákné Dobos Eszter: A szeretet tüzét hordozva – Ligy Payyappilly nővér (II/2. rész) 4
Richard O'Ffill: A Lélek gyümölcsei 8
Megbocsátás Ruandából – Immaculée Ilibagiza előadása Medjugorjében (II/1. rész) 10
A Szentlélek csodája... 13
Karl Rahner: Ima a Szentlélekhez 14
K. Lemisz: Istent választottam... – Interjú egy fiatal édesanyával (II/2. rész) 15
Fra Ljubo Kurtovic: Keressétek Isten akaratát! 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el, Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

- **2016. május 9. és 14. között** lesz a **24. Szent István Könyvhét** a Ferenciek terén, várjuk szeretettel olvasóinkat. Május 9-én, 11 órakor a Pázmány Péter Katolikus Egyetem dísztermében tartott megnyitó után Erdő Péter bíboros, prímás érsek és Spányi Antal megyés püspök átadja a 2016. évi irodalmi és teológiai Stephanus-díjakat.

MARANA THA A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

„Az életed ajándék, bármeddig is tartson.
Azt pedig te döntöd el, hogy ezt az időt arra használod-e,
hogy szeress, vagy pedig arra, hogy gyűlölj.
Hogy jó leszel-e, vagy gonosz.
Hogy jó vagy rossz dolgokat teszel-e.
– Az élet a szeretetről szól. Mert a föld egy harctér,
és életünk minden pillanatában választanunk kell
a szeretet és a gyűlölet között…"
(Immaculée Ilibagiz)

„Krisztusban maradni, vagy a Lélek uralma,
vezetése alatt lenni egy és ugyanaz
a dolog. Csakis a bennünk lakozó
Szentlélek által maradhatunk
Krisztusban, mert a Lélek teszi élővé
és állandóvá Krisztus jelenlétét
lelkünkben." (O'Ffill Richárd)
Ára: 200.-Ft